УДК 821.161.2'06-1.09 https://doi.org10.31652/3041-1017-2025(5-2)-30

ПОЕТИЧНИЙ ПЛЬОНТАНІЗМ СВІТЛАНИ САЩУК: ІМПЕРАТИВ ЖИВОТВОРНОСТІ

Віктор Крупка [1], Алла Віннічук [1], Наталія Солодюк [1]

[1]Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, м. Вінниця, Україна

Анотація

У статті висвітлено особливості творчої манери Світлани Сащук – поетки, уродженки Волині. Об'єкт дослідження – книга поезій «Інша», яка поділяється на два розділи: «Від початку і до вертання» і «Кафізми безсоння». Перший є преамбулою до другого, характеризує особливості особистісного міфу ліричної героїні, другий – занурює читача у вир її переживань, пов'язаних із російсько-українською війною. Концентричність національної автентики й етнорегіональних особливостей як художніх домінант стильової своєрідності в її творчості зумовлюють чимало мистецьких аналогій із феноменом пльонтання Івана Марчука. Автентичність світобачення авторки у ній розкривається крізь призму генетичної пам'яті, а саме пам'яті роду, де ключовими стають мотиви й образи, що набувають реалізації в безпосередньому зв'язку з Богом як центром художньої світобудови, дороговказом усіх намірів, устремлінь, дій. Релігійні мотиви набувають вираження на трьох рівнях: язичницькому (анімістичні й пантеїстичні акценти), феномені двовір'я (язичництво й християнство стають єдиним цілим, інтерпретуються, як народна релігія), виразному християнському, особливо у розділі «Кафізми безсоння». Суб'єктом поетичних рефлексій стає образ ліричної героїні, внутрішній світ якої співмірний зі світом навколо. Вона – дитя природи, безпосередньо перебуває у її часоплині, емпатує, турбується, допомагає, а в другому розділі втілює дух материнства та українства. Саме український світ у панорамному зображенні міст, сіл, рік, регіонів є домінантою мотивно-образних параметрів, концептуалізує екзистенціал животворності як передумови й наслідку часоплину в художній світобудові авторки. Імператив «Жий!» набуває ознак лейтмотиву, концепту, домінанти, упосліджено розкриває свою ідейно-художню суть.

Ключові слова: пльонтанізм, пам'ять роду, мотив, релігійні мотиви, образ, лірична героїня..

© 2025 Автор(и) Ця робота публікується у відкритому доступі та розповсюджується на умовах ліцензії Creative Commons Attribution 4.0 Licence (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

UDC 821.161.2'06-1.09 https://doi.org10.31652/3041-1017-2025(5-2)-30

POETIC WEAVE OF SVITLANA SASHCHUK: THE IMPERATIVE OF VITALITY

Viktor Krupka [1], **Alla Vinnichuk** [1], **Nataliia Solodiuk** [1]

[1]Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University, Vinnytsia, Ukraina

Abstract

The article highlights the peculiarities of the creative style of Svitlana Sashchuk, a poet born in Volyn. The object of the study is the book of poems "Other", which is divided into two sections: "From the Beginning to the Return" and 'Insomnia Kathismas'. The first is a preamble to the second, characterizing the peculiarities of the personal myth of the lyrical heroine, while the second immerses the reader in the whirlpool of her experiences related to the Russian-Ukrainian war. The concentration of national authenticity and ethno-regional peculiarities as artistic dominants of stylistic originality in her work leads to many artistic analogies with the phenomenon of Ivan Marchuk's plein air painting. The authenticity of the author's worldview is revealed through the prism of genetic memory, namely the memory of the family, where the key motifs and images are realized in direct connection with God as the center of the artistic universe, the guide of all intentions, aspirations, and actions. Religious motifs are expressed on three levels: pagan (animistic and pantheistic accents), the phenomenon of dual faith (paganism and Christianity become one, interpreted as a folk religion), and a distinct Christian one, especially in the section "Insomnia Kafismas." The subject of poetic reflection is the image of the lyrical heroine, whose inner world is commensurate with the world around her. She is a child of nature, directly living in its time, empathizing, caring, helping, and in the second section embodies the spirit of motherhood and Ukrainianness. It is the Ukrainian world in the panoramic depiction of cities, villages, rivers, and regions that dominates the motivational and figurative parameters, conceptualizes the existential nature of life as a prerequisite and consequence of time in the author's artistic universe. The imperative "Live!" acquires the features of a leitmotif, a concept, a dominant, and gradually reveals its ideological and artistic essence.

Keywords: Pleontanism, ancestral memory, motif, religious motifs, image, lyrical heroine.

Постановка наукової проблеми. Пльонтанізм в українській національній культурі став феноменом, а Іван Марчук – не лише художником, який його винайшов, а й генієм-творцем української національної ідентичності, з картин якого вона постає не просто цільною, а й густою, концентрично витонченою, емоційно довершеною світобудовою. Недарма художника було включено американською газетою «The Daily Telegraph» до списку «100 геніїв сучасності», а Міжнародною академією сучасного мистецтва в Римі – до «Золотої гільдії», до складу якої ввійшов 51 майстр пензля з країн усього світу. Техніка пльонтанізму Івана Марчука – унікальна, бо акумулює в собі ущільнені, деталізовані, багатопластові образи, витворені за допомогою дрібних переплетених (запльонтаних) ліній, завдяки чому народжується сюжет, такий самий, як і фарби, тягучий, дивовижний, просвітлений. Художник про своєрідність творення свого живопису говорить так: «Голос моєї душі – це стовбур дерева, а дерево росте, пускає гілочки. Перша гілочка – пейзаж. Мене зачарували голі дерева на фоні неба, це прекрасне мереживо гілочок. Так народився мій «пльонтанізм» у картинах. Друга гілочка – цвітіння. Далі – кольорові прелюдії, гармонія форми» [3]. І продовжує, утверджуючи думку про те, що істинне мистецтво оприявлюється тоді, коли майстер не стільки збирає світ із пазликів, скільки творить за постулатами гармонії-і-краси, яку здатний осягнути насамперед він і – незабаром – реципієнт, новий – невимушено, пронизливо, вправно: «Художник повинен творити те, чого не існує – нові світи. Я пробив головою небо, подивився, що там є. Потім порізав

© 2025 Автор(и) Ця робота публікується у відкритому доступі та розповсюджується на умовах ліцензії Creative Commons Attribution 4.0 Licence (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

то все на шматочки, щоб майстерніше реалізувати, та й відтворюю ті картини тепер» [3]. Як наслідок, в обсерватора з’являється відчуття, яке виникає тоді, коли він дивиться на вогонь чи на воду, позаяк клубки різнобарвних ліній-емоцій на картинах художника створюють ефект об’ємності і світіння, завдяки чому світ стає глибшим, новим, іншим – і це мимоволі, магнітом, притягує зір, змушує довго-довго вдивлятися в незбагненні загадки його світобудови.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Проблема окреслення своєрідності пльонтанізму в художній літературі на сьогоднішній день не набула поширення, як і наукові інтерпретації творчості Світлани Сащук. Тому запропоноване дослідження є одним із перших, яке розкриває грані її творчого таланту.

Мета статті окреслити особливості творчої манери Світлани Сащук, висвітлити концентричність мотивно-образних параметрів поезотворчості, опираючись на живописний пльонтанізм Івана Марчука.

Виклад основного матеріалу. Творчість Світлани Сащук – мисткині слова з Волині – теж своєрідний художній пльонтанізм, але в поезії, де традиційне й модерне настільки органічно взаємодіють, взаємопроникають, доповнюють одне одного, що твір утворює естетично вивершену й завершену цільність синкретичного характеру. Вагомим у цьому аспекті є вплив глибинних етнорегіональних особливостей та духовно-етичного досвіду як характеристик не тільки тих пластів свідомості, які оприявлюються завдяки емоційно-раціональному формуванню, зрештою, творчій еволюції, а й на рівні колективного позасвідомого (К. Г. Юнг), колективної пам’яті (Моріс Альбвакс), а в українському варіанті – пам’яті роду. Саме про пам’ять роду історик Наталія Лобко відзначає: «формувалася за рахунок ушанування пам’яті померлих, усних переказів про представників роду, малювання родовідних дерев, створення родинних літописів, збереження та передача нащадкам сімейних реліквій» [1]. У художній інтерпретації поетки вона набувала вираження на рівні знаків, кодів, архетипів, символів, що, зрештою, уможливило своєрідність мотивно-образної архітектоніки творчості.

В аспекті тяглості традицій та автентичності зображуваного С. Сащук як мисткиню є підстави порівнювати із ще одним представником волинського краю, а саме з Уласом Самчуком – українським Гомером ХХ століття, як назвав його Степан Пінчук. Якби він творив у той самий час, що й Іван Марчук, то, безперечно, у творчій манері письменника й художника можна було б віднайти чимало світоглядно-мистецьких аналогій. Цікавий факт із життєпису Уласа Самчука відзначає літературознавець М. Ткачук: «Другим духовним центром у формуванні світобачення Уласа Самчука була інша частина Волині – Кременеччина, куди 1913 року в село Тилявка переїхала родина Самчуків, придбавши в поміщика Петрова чотирнадцять десятин землі. Навчаючись у Кременецькій українській гімназії імені І. Стешенка, він сформувався як свідомий українець і державник незалежної і соборної України» [7]. Народився на Кременеччині, а саме в селі Москалівка, також геніальний художник Іван Марчук. Саме кременецький край заклав підвалини у формування творчих обдарувань обох митців. Чи можна говорити про певну закономірність, завдяки якій маємо, без сумніву, неймовірно талановитих митців – питання складне, але однозначно: Волинь народжує людей із особливим відчуттям світу, занурених у вир природи й стихію людських стосунків.

Поетична творчість С. Сащук у своїй багатогранності постає як пльонтання. Тут кожен звук, слово, відлуння слова дихає нашою автентикою, породженою ідентичністю, що перебуває на межі між особистісним та колективним. З award помежів’я між ними росте художнє слово, тягле, густе, плекане чистотою відчуттів та устремлінь. В одному з інтерв'ю мисткиня зізнається: «Ніколи не сидітиму на березі Незайманого листка і не закидатиму голосні, аби щось спіймати. Це не моє. Або є натхнення, що нудить розродитися словом, або немає. Надихнути може будь-що: пелюстка, краплина, беззуба усмішка, тиша… Так, саме тиша часто відчиняє мені своє небо. Якщо почую – буде вірш» [5].

Отже, варто говорити про оживлення світу як про художню домінанту й константу, що уможливлює його прояв на багатьох світоглядно-ідеологічних рівнях. У цьому аспекті стають актуальними анімістичні й пантеїстичні прояви світовідчуття, багатовимірність феномену двовір’я, властивого українцям як носіям особливої емоційної організації, часопросторова панорамність українського світу та внутрішня екзистенція героїні. Явище персоніфікації стає

© 2025 Автор(и) Ця робота публікується у відкритому доступі та розповсюджується на умовах ліцензії Creative Commons Attribution 4.0 Licence (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

одним із чільних складників поетичного живопису авторки, яка свою ліричну героїню наділяє здатністю відчувати й осягати таємниці світу, реагувати на його знаки, сприймати в синкретичній єдності й водночас у кожній миттєвості особистісної обсервації.

Досліджуючи особливості художньої екоетики й екоестетики збірки поезій «Голос трави» В. Сторожук літературознавець В. Крупка зазначає: «Повертаючись до лона при роди, вона [лірична героїня] щоразу відкриває для себе все нові й нові загадки, навчається слухати, чути, відчувати, розуміти. Доречно в цьому аспекті завважити, що для жінки-українки культ Землі – це основа основ, позаяк в її стихії вона особливо щемно відчуває своє жіноче начало» [8, с. 39]. Зрештою, лірична героїня поезії С. Сащук як носій екоетичних переконань і реалізацій стає тією особистістю, хто не лише одухотворює світ, який набуває своєї викінчености й гармонійності завдяки її невсипущій праці, а й намагається осягнути усе, що народжується на землі, бо й сама народжує, отримує задоволення від процесу творення і співтворчості.

Безперечно, можна говорити про ознаки дохристиянських уявлень у поезії авторки: подеінде вони формують мотивно-образну константу твору, набуваючи повноти вираження, частіше – є декоративним елементом в акцентуванні на християнських домінантах як концептуальних факторах імперативу животворності. Найважливіше, що завдяки їм світ постає складним, неосяжним у своїй побудові, перебуває в гармонії з ліричною героїнею, яка завдяки своїй чуттєвості та емпатії надає йому особливого суб'єктивного звучання. Означеним факторам відведена першорядна роль у розділі «Від початку і до вертання».

Чи не найяскравішим елементом оживлення в поезії С. Сащук стають звертання до сил природи й навколишнього світу, які уможливлюють оприявлення внутрішнього діалогу між ліричною героїнею та явищами суб'єктивної реальності. Найчастіше натрапляємо на такі форми: «Не захекуйся, човне, молодо» [4, с. 7], «Не озирайся, вишне. Скрізь життя...» [4, с. 9], «<...> якби не ти, моя дорого, встріч» [4, с. 20], «О свічко піша, серед множ вогнів / крилата путь» [4, с. 20], «Ой, не гарцюй, веселковий мій конику» [4, с. 22], «Весно-праматінко, серденько любиться» [4, с. 22], «А ми ізнову, Веснянко, ровесниці» [с. 22], «Не вмію, вишне, так, як ти» [4, с. 23], «Заходь, моя радосте» [4, с. 26], «Мовчіть, вітри» [4, с. 30], «Вигравай, мій світе, кольорами» [4, с. 33], «Не мрій про осінь, літолове» [4, с. 67], «Привіт... Прощай, чиясь солодка мріє» [4, с. 76], «гукнуся осрібно, осанно» [4, с. 86] та ін. Запропонований авторкою принцип уявної комунікації дає не стільки розуміння традиційності у розвитку рефлексії поезії, скільки створює атмосферу глибини, одухотворення, гармонії взаємин між адресатом і адресантом. Діалогізуючи зі світом, лірична героїня насамперед розкриває свою сутність, здатність і спроможність осягнути все, що перебуває навколо неї, тобто зробити довершеними сенси буття, означені різними формами екзистенціалу ЖИТИ.

Будучи уродженкою волинського краю, С. Сащук услід за У. Самчуком, І. Марчуком, густо пльонтає живильними барвами-мотивами й барвами-образами свої вірші, занурюється у природу, стає її частиною, передає внутрішню сутність своїй героїні. Саме природа є її одкровенням, у різноманітності зв'язків набуває пантеїстичних та анімістичних виражень, виразних архаїчних і фольклорних звучань. Однією з найвиразніших у цьому аспекті є поезія «Небо гойдається вишитим дзвоником», де в діапазоні віталістичного світосприйняття набувають вираження образні параметри, співзвучні з дохристиянськими уявленнями, характерними для поетичної творчості П. Тичини й Б. І. Антонича. Але, якщо поети першої половини ХХ століття є творцями «глибинної прасвідомості слов'янської спільноти» [6, с. 262], то С. Сащук формує індивідуальний міф, обумовлений психобіографічним імперативом творчості. Звертання веселковий мій конику, весно-праматінко, Веснянко не лише дають можливість простежити за внутрішнім монологом між ліричною героїнею та стихіями весняного буйноцвіття, а й акцентують на архаїці світовідчуття: і веселка, і весна, і веснянка – фактори, які утверджують життєдайну силу сонця, а будь-яка співдія героїні та сил природи стає священним ритуалом народження, оновлення, зцілення. Варто також відзначити, що авторка користується художнім прийомом циклічності природи:

А ми ізнову, Веснянко, ровесниці,
Місимо добрі коржі [4, с. 22], – який засвідчує що лірична героїня є дитям природи, перебуває у стихії метаморфоз весни. Остання строфа поезії

© 2025 Автор(и) Ця робота публікується у відкритому доступі та розповсюджується на умовах ліцензії Creative Commons Attribution 4.0 Licence (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

пропонує художню рецепцію феномену двовір'я, або народної релігії, коли язичницьке і християнське не лише перебувають у найтісніших зв'язках, а й створюють виразну естетичну єдність – гармонійну та животрепетну:

Жорна із вирію, гріється доленька
ласкою Божих долонь.
Весно, подруженько, квітни поволеньки,
щоби не в'янув вогонь [4, с. 22].

Образ вишні в аспекті анімістичного світобачення авторки відображено в поезіях «Не озирайся, вишне...», «Не вмію, вишне, так, як ти...». У цих творах вишня постає наче живою істотою, здатною на відгук, дію чи стан, які стають наслідком внутрішньої комунікації ліричної героїні та обумовлені плином закономірностей вишні як творіння природи: її цвітінням / відцвітанням і буянням / завмиранням. І якщо в першій поезії рефлексія направлена до об'єкта діалогу («Не озирайся, вишне, скрізь життя... / Квітуй собі, цілуй небесні коси.» [4, с. 9]), то в другій – має умовно зворотній напрямок («Навчи. Не вмію, вишне, так, як ти. / Себе віддати людям без останку...» [4, с. 23]). Душа вишні і душа героїні перебувають в умовно бажаній буттєвій рівновазі, позаяк прагнуть довгого буйноцвіту, дають одна одній поради, як радіти найякравішим миттєвостям свого буття, як навчитися переборювати щем, біль, пустку. Здавалося б, в обох поезіях, окрім героїні, яскраво змальовано тільки образ вишні, однак поетична рефлексія зумовлює протікання низки мотивів. Так, у вірші «Не озирайся, вишне...» простежуємо зачудування, захоплення красою, гріх і спокуту, невмолимість часоплину, безмежну любов до світу, завмирання; у вірші «Не вмію, вишне, так, як ти...» – повчання, невимушеності буття, справжності, жертовності тощо... Така зміна емоційної кольористики – виразна ознака жіночої поезотворчості, де кожне наступне слово мимоволі змінює фарбу смислового навантаження, перебуває в процесі експресивної градації.

Своєрідних художніх реалізацій в поезії набуває феномен двовір'я або народної релігії, яка органічно вплітається в поетичну тканину та формує багаторівневий художній світ, де оживлення стихій природи проходить свій шлях до анімістичних та пантеїстичних відголосків, які, зрештою, постають компонентом релігійного світогляду з виразним домінуванням християнського чинника. Наприклад, у поезії «Я не прошу багато. Дав би Бог» важливу роль відіграє фемінне начало героїні, яка співпереживає усьому сущому («Я не прошу багато. Дав би Бог / сорочку – бруньці, ягоді – колиску, / Маленьким тупцям – стежку про любов, оту, що вишиттям до серця близько» [4, с. 21]), від чого отримує чимало духовних сил для повноцінного життєтворення. Почасти виникає враження, що її життєвий цикл є співмірним із календарним, коли на зиму усе живе відмирає, а на весну народжується, і тоді стає зрозумілою внутрішня схожість ліричної героїні із Мавкою Лесі Українки, бо їй також належить «вдихнути б яблуневий спів» [4, с. 21], «невмерлий дух кринично-білих слів / і ніч купальську в сороміцькім платті» [4, с. 21]. Та найакцентніше ця схожість проявляється в останніх рядках поезії: «Я не прошу багато. Перейти б... / Світаю... Вечорію... Повертаюсь...» [4, с. 21]. Повернення можна трактувати по-різному: і як до самої себе, і як до своєї душевної весни, і як феномен реінкарнації. Зрештою, навіть назва розділу задекларована так само: «... Від початку і до вертання».

У другому розділі «Кафізми безсоння» кольористика емоцій стає більш пригніченою, набуває холодних тонів, що є цілком закономірним, позаяк багато текстів наповнені трагізмом російсько-української війни. Проте життєствердність духовно-вольової організації авторки і, відповідно, ліричної героїні дарують читачеві віру й оптимізм:

З мого ребра ти вистругай сопілку,
Аби душі не холодно було [4, с. 205].

Назва розділу («Кафізми безсоння») дає підстави говорити про релігійні (і насамперед християнські) мотиви як про такі, що формують молитовне начало жінки, яка вболіває за Україну і за її дітей. Лірична героїня стає на шлях захисту рідної землі від загарбників, а її зброя – молитва. Саме щонайгустіше пльонтання словом у молитві дає їй можливість відчувати всеохопну самототожність, належність, причетність до захисту свого, рідного, від зла, усвідомлюючи, що слово, звернене до Бога, має особливу силу:

Прошу: дай, Боже, ну хоча б лелекам
не впасти ницьма у чужі сліди.
Не одягнути вишиті тенета
під зіркою гучної коляди,
не вигоріти, як костер незрячий,
не скам'яніти в натовпі журби
пташкам оцим, які давно не плачуть,

© 2025 Автор(и) Ця робота публікується у відкритому доступі та розповсюджується на умовах ліцензії Creative Commons Attribution 4.0 Licence (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

й мені отут, на острові війни [4, с. 110].

Звернення до християнських мотивів та образів у кожному з розділів за своєю частотністю не є рівнозначним. У першому – їхнє вживання продиктоване природною потребою людини у своєму повсякденному бутті почуватися в силовому полі Божої ласки, у другому – перебування в граничній ситуації призводить до повсякчасної молитви, апелювання до сакрального як особливого оберегу від ворога. Найчастіше в поезіях цього розділу натрапляємо на відповідні мотивно-образні параметри з метою окреслення контрастів на тлі війни: «Як донести дзвіницю / по сіножаті скла? / Каятись, вбивши вбивцю, / біля його чола.» [176]; «Ця війна і ці кулі в скронях / ще не знають: любов воскресне» [4, с. 172], «...І править ладаном кадило / вечірні в зошиті війни...» [4, с. 172], «Х-22... й конверти стін / у попелищі намистин. / Різдво доклььовують сороки, / затисши ясла між колін» [4, с. 134]. Таке змалювання дійсності дає читачеві можливість уповні осягнути згусток емоцій та почуттів поетки, які у своєму художньому пльонтанні набувають виразних сірих і навіть чорних тонів, однак віра в Господа Бога й українське воїнство повертає її до кольорів яскравих, оптимістичних, життєдайних:

Десна в окопах мріється лугами,
Під серцем гріє поле й зерносій.
І Харків ще не вишитий садами,
Ритмує: «Жий!» [4, с. 172].

І найвиразнішим із-поміж усіх компонентів ідейно-художнього змісту поезотворчості С. Сащук є український світ, художньо змальований як на рівні проблематики, мотивів, пафосу, так і в аспекті осягнення знаків, архетипів, художніх деталей, образів, символів. Він закодований в образах воїнів – живих і тих, кого клята війна відправила за межу вічності, українських міст, рік, регіонів (Буча, Ковель, Харків, Одеса, Чернігів, Дніпро, Волинь), в яскравих сторінках української історії, багатовимірності національної екзистенції. Найголовніше – він – у нашому часопросторі, у наших реаліях, прагненнях, майбутті:

І східсонце підіймав ще дід,
І меч кував, сад заклав для сина.
Колись і ти своєму скажеш: «Жий!
За віру стій і стій за Україну.
Вона ж, як мати, доки ти живий,
І ще рідніша у святу годину» [4, с. 167].

Висновки. Отже, своєрідність творчої манери Світлани Сащук концептуально дотична до феномену пльонтанізму Івана Марчука. Їй властива концентричність рефлексії, реалізована і в змістовому аспекті, і на рівні форми. Образ ліричної героїні, душа якої ніколи не є байдужою, перебуває у стані всеохопного спостереження за усім сущим, релігійні мотиви й образи (від язичницьких до християнських), багатогранний український національний світ традиційно для української літератури стають об’єктами художніх досліджень, але набувають виразно жіночого звучання, самобутнього голосу від мисткині волинського краю на тлі літературного процесу початку ХХІ століття.

.

Список використаних джерел

1. Лобко Н. Пам’ять роду як вияв первинних форм згуртування українців. URL: https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/6243/1/06lnvfzu.pdf.
2. Онацький Є. Українська мала енциклопедія : [у 8 т., 16 кн.]. Буенос-Айрес : Накладом Адміністратури УАПЦ в Арґентіні, 1957. Кн. 1 : Літери А-Б . 1957. 119 с. URL : https://encyclopedia.kyiv.ua/vydaniya/files/use/first_book/part1.pdf.
3. Поліщук Н. «Я пробив головою небо, подивився, що там є...», – художник Іван Марчук. Досвід пльонтанічного інтерв’ю. Християнин і світ : журнал для християн, фахівців своєї справи. URL : http://surl.li/tpnqz.
4. Сащук С. Інша. Вінниця : ТВОРИ, 2023. 216 с.
5. Сащук Світлана: «Той, хто зумів вистояти, знайде свій шлях». URL : https://nspu.com.ua/novini/svitlana-sashhuk-toj-hto-zumiv-vistoyati-znajde-svij-shlyah/.
6. Скрипник І. Б. І. Антонич та П. Тичина : типологія збігів. Питання літературознавства. Вип. 77. 2009. С. 256–263. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pl_2009_77_33.
7. Ткачук М. Художні виміри творчості Уласа Самчука. URL : https://md-eksperiment.org/post/20161225-hudozhni-vimiri-tvorchosti-ulasa-samchuka.

© 2025 Автор(и) Ця робота публікується у відкритому доступі та розповсюджується на умовах ліцензії Creative Commons Attribution 4.0 Licence (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

8. Krupka V., Vinnichuk A., Krot O. At the intersection of ecoethics and ecosthetics (the lyrical heroine of the book of poems «The Voice of the Grass» by Valentyna Storozhuk). The importance of philological sciences in the modern world (October 3–4,2024. Riga, the Republic of Latvia) : International scientific conference. Riga, Latvia : Baltija Publishing, 2024. P. 38–41. URL: http://baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/view/523/13833/29005-1.

References

1. Lobko N. Pam'iat rodu yak vyiav pervynnykh form zghurtuvannia ukraintsiv. URL: https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/6243/1/06lnvfzu.pdf.
2. Onatskyi Ye. Ukrainska mala entsyklopediia : [u 8 t., 16 kn.]. Buenos-Aires : Nakladom Administratury UAPTs v Argentini, 1957. Kn. 1 : Litery A-B. 1957. 119 s. URL : https://encyclopedia.kyiv.ua/vydaniya/files/use/first_book/part1.pdf.
3. Polishchuk N. «Ia probyv holovoiu nebo, podyvyvsia, shcho tam ye...», – khudozhnyk Ivan Marchuk. Dosvid plontanichnoho interv'iu. Khrystyianyn i svit : zhurnal dlia khrystyian, fakhivtsiv svoiei spravy. URL: http://surl.li/tpnqz.
4. Sashchuk S. Insha. Vinnytsia : TVORY, 2023. 216 s.
5. Sashchuk Svitlana: «Toi, khto zumiv vystoiaty, znaide svii shliakh». URL: https://nspu.com.ua/novini/svitlana-sashhuk-toj-hto-zumiv-vistoyati-znajde-svij-shlyah/.
6. Skrypnyk I. B. I. Antonych ta P. Tychyna: typolohiia zbihiv. Pytannia literaturoznavstva. 2009. Vyp. 77. S. 256–263. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pl_2009_77_33.
7. Tkachuk M. Khudozhni vymiry tvorchosti Ulasa Samchuka. URL : https://md-eksperiment.org/post/20161225-hudozhni-vimiri-tvorchosti-ulasa-samchuka.
8. Krupka V., Vinnichuk A., Krot O. At the intersection of ecoethics and ecosthetics (the lyrical heroine of the book of poems «The Voice of the Grass» by Valentyna Storozhuk). The importance of philological sciences in the modern world (October 3–4, 2024. Riga, the Republic of Latvia) : International scientific conference. Riga, Latvia : Baltija Publishing, 2024. P. 38–41. URL: http://baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/view/523/13833/29005-1.

Про авторів

Віктор Крупка, кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри української літератури, Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, Вінниця, Україна
e-mail: viktor.krupka@vspu.edu.ua
Алла Віннічук, кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри української літератури, Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, Вінниця, Україна
e-mail: alla.vinnichuk@ vspu.edu.ua
Наталія Солодюк, кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри української літератури, Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, Вінниця, Україна
e-mail: solodiuk.n@vspu.edu.ua

About the Authors

Viktor Krupka, Candidate of Philological Sciences, Associate Professor, Associate Professor at the Department of the Ukrainian Language, Mykhailo Kotsiubynsky Vinnytsia State Pedagogical University,Vinnytsia, Ukraine,
e-mail: viktor.krupka@vspu.edu.ua
Alla Vinnichuk, Candidate of Philological Sciences, Associate Professor, Head of the Department of the Ukrainian Language, Mykhailo Kotsiubynsky Vinnytsia State Pedagogical University,Vinnytsia, Ukraine,
e-mail: alla.vinnichuk@ vspu.edu.ua
Nataliia Solodiuk, Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Associate Professor at the Department of the Ukrainian Language, Mykhailo Kotsiubynsky Vinnytsia State Pedagogical University,Vinnytsia, Ukraine,
e-mail: solodiuk.n@vspu.edu.ua

© 2025 Автор(и) Ця робота публікується у відкритому доступі та розповсюджується на умовах ліцензії Creative Commons Attribution 4.0 Licence (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)